

ROBYN CARR

EEN PLEK
in de
ZON

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2010 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Moonlight Road*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Simon Rae / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0904 9
ISBN 978 94 027 6158 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in deze verhalen voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

In de twee weken dat Aiden Riordan nu in Virgin River was, had hij meer dan honderdvijftig kilometer gewandeld en een flinke donkerrode baard laten staan. In combinatie met zijn ravenzwarte haar en wenkbrauwen en zijn heldergroene ogen, bezorgde deze erfenis van zijn voorouders hem een wild aanzien. Zijn vierjarige nichtje Rosie, zelf in het bezit van groene ogen en een dikke bos rode krullen, had uitgeroepen: ‘Oom Aid! Jij bent ook een Wilde Ierse Roos!’

Aiden, voor het eerst in tijden een man zonder missie, had zich tot nu toe geen moment verveeld. Sinds het begin van zijn studie medicijnen had hij altijd een of meerdere moeilijke te behalen doelen voor ogen gehad. Nu, op zijn zesendertigste, na veertien jaar bij de marine, had hij voor het eerst helemaal niets omhanden. Hij had geen idee wat de volgende stap in zijn leven zou zijn, en dat beviel hem uitstekend. *Motivatie interruptus* was een heerlijke gemoedstoestand gebleken. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij Virgin River niet voor het midden van de zomer zou verlaten. Zijn oudere broer Luke en zijn schoonzus Shelby verwachtten hun eerste kindje, en hij wilde de geboorte voor geen goud missen. Bovendien zou zijn broer Sean binnenkort terugkeren uit Irak, en een korte vakantie houden voordat hij met zijn vrouw Franci en dochter Rosie naar zijn volgende standplaats zou

vertrekken. Aiden verheugde zich erop ook wat tijd met hen door te brengen.

De warme junizon scheen op hem neer. Hij droeg een legerbroek, wandelschoenen en een bruin T-shirt met zweetkringen onder de armen. Zijn rug en buik waren vochtig en hij rook niet al te fris meer. Op zijn rug droeg hij een rugzak met proteïnerepen en water, en aan zijn riem hing een machete, waarmee hij in de weg hangende takken en struiken kon knippen. Zijn zwarte haar was al zo lang geworden dat het onder zijn honkbalpetje uit krulde. Hij had zijn meer dan een meter lange wandelstok bij zich, plus de boog met pijlen die hij meenam sinds hij op een van zijn trektochten oog in oog was komen te staan met een iets te zelfverzekerde poema. Als hij een chagrijnige beer tegen zou komen, zou hij uiteraard alsnog kansloos zijn, maar toch voelde hij zich zo iets veiliger.

Hij sloeg een kronkelend zandpad in. Het zag eruit alsof het de oprit naar iemands huis was, of een verlaten houthakkersweg – het viel niet met zekerheid te zeggen. Hij was op zoek naar een bergrichel die hij vanaf beneden had zien liggen. Aan het eind van het pad trof hij echter een blokhut, die zo te zien leeg stond. Ervaring had hem geleerd het verschil te zien: als het pad naar de buiten-wc erg overgroeid was, kon je er redelijk zeker van zijn dat er niemand woonde. Garanties waren er echter niet. De vorige keer dat hij zo'n conclusie had getrokken, was hij van het terrein gejaagd door een oud vrouwtje met een enorm geweer. Hij besloot dan ook met een wijde boog om deze blokhut heen te lopen, en begaf zich tussen de bomen, op zoek naar de plek waar de richel zich moest bevinden.

Uiteraard was er geen pad; hij gebruikte zijn machete om zich een weg te banen. Aan de andere kant van de begroei-

ing gekomen, stuitte hij tot zijn verrassing op een bijzonder bekoorlijk tafereel. Een vrouw in een zéér korte kaki short stond voorovergebogen aan de rand van haar veranda, zodat hij pontificaal tegen haar achterwerk aankeek. Ondanks zijn expertise op dit gebied kon hij haar leeftijd niet helemaal bepalen, maar één ding was zeker: dat was een bijzonder lekker kontje en een stel ongelooflijk fraaie lange bruine benen. Afgaande op de verzameling aardewerken potten en de gieter die op de veranda stonden, concludeerde hij dat ze aan het tuinieren was. Eén bloempot stond gevaarlijk balancerend op het houten hekwerk rond de veranda, vlak boven haar hoofd. Zo te zien was ze aarde in een grote pot aan het scheppen.

Twee dingen stonden vast. Dat achterwerk en die benen behoorden toe aan iemand onder de vijftig, en er was nergens een geweer te bekennen. En dus hakte hij zich een weg door de struiken met de bedoeling de vrouw vriendelijk te begroeten.

Nog steeds voorovergebogen, keek ze tussen haar benen door naar hem. Haar reactie was onverwacht. Ze liet een enorme gil ontsnappen, kwam abrupt overeind en stootte haar hoofd tegen het hek van de veranda, waardoor de bloempot naar beneden viel en op haar hoofd terechtkwam. Ze ging meteen tegen de vlakke.

‘Verdomme,’ mompelde hij, en hij rende zo snel hij kon naar haar toe. Halverwege liet hij de machete en de wandelstok uit zijn handen vallen.

Ze lag met haar gezicht naar beneden, buiten westen, en dus rolde hij haar voorzichtig op haar rug. Ze was adembeneemd. Haar gezicht, omlijst door glanzend roodblond haar, was net zo mooi als haar lichaam. Haar hartslag was geruststellend krachtig, maar er vloeide bloed over haar voorhoofd.

De pot had haar op het achterhoofd getroffen, maar toen ze viel, moest ze haar voorhoofd tegen de scherpe rand van de veranda hebben gestoten. Vlak onder de haargrens zat een lelijke snee, die flink bloedde.

Hij pakte zijn zakdoek, die godzijdank schoon was, en drukte die op de wond om het bloeden te stelpen. De vrouw kreunde zachtjes, maar deed haar ogen niet open. Met zijn duim lichtte hij een voor een haar oogleden op. Haar pupillen waren van gelijke grootte en reageerden op het licht – een goed teken.

Terwijl hij lichte druk bleef uitoefenen op de wond, schudde hij zijn rugzak, zijn boog en de koker met pijlen van zich af. Toen tilde hij haar op en droeg haar door de openslaande deuren naar binnen.

‘Is er iemand?’ riep hij. Geen antwoord. Hij ging er dus maar vanuit dat de vrouw hier alleen woonde, en dat de Lincoln SUV die hij buiten had zien staan, van haar was.

De leren bank leek hem een goede plek – beter dan het bed of het zeer duur uitziende designerkleed, waar ze vast liever geen bloedvlekken op zag. Voorzichtig legde hij haar op de bank, met haar hoofd iets omhoog.

Hij keek om zich heen. Van buitenaf had de blokhut eruitgezien als een doodgewone oude hut met fris geverfde wanden en een opgeknapte veranda. Aan de binnenkant leek het wel een rijkelijk gemeubileerde, chique showroom.

Behoedzaam tilde hij de zakdoek op; het bloeden was afgenomen, maar nog niet helemaal gestopt. Het was zaak de wond te koelen met ijs en er vervolgens een verband op te doen. Hij bevond zich in een grote woon-eet-keukenruimte. Voor de geopende dubbele deuren stond een eettafel, en daarachter zag

hij het uitzicht waarnaar hij op zoek was geweest. Hij was zo gefascineerd geweest door dat fraaie achterwerk dat het hem niet was opgevallen dat de blokhut precies op de bergrichel was gebouwd.

Hij keek om zich heen op zoek naar een telefoon, maar die kon hij zo snel niet ontdekken. Vlug waste hij zijn handen, haalde een flinke hoeveelheid ijsklontjes uit de vriezer en wikkelde die in twee theedoeken – eentje voor de voorkant van haar hoofd, eentje voor de achterkant. Het viel hem op dat de prijskaartjes nog aan de theedoeken zaten, zo nieuw waren ze. Voorzichtig tilde hij het hoofd van de vrouw op en duwde de ene theedoek met ijs eronder. De andere legde hij op de wond op haar voorhoofd. Zelfs van de koude aanraking op haar huid kwam ze niet bij, en dus ging hij op zoek naar verband.

De keuken bevond zich aan de westzijde van de blokhut, en daar tegenover waren twee deuren. De linker gaf toegang tot een flink slaapvertrek, en de rechter leidde naar de badkamer. In de badkamer, de meest logische plek voor een verbandtrommel, was weer een deur die de badkamer en de slaapkamer met elkaar verbond.

Inderdaad vond hij in het kastje onder de wastafel een blauw canvas tasje met het label EHBO erop. Hij pakte het en haastte zich terug naar de vrouw in de woonkamer. Het kostte zijn ervaren handen slechts enkele seconden om wat ontsmettende zalf op de wond aan te brengen, deze te sluiten met een zwaluwstaartje en te bedekken met verbandgaas. Daarna legde hij de ijspakking weer op zijn plek.

De volgende stap was haar naar een ziekenhuis te brengen voor een CT-scan. Er hoefde niets ernstigs aan de hand te zijn, maar het verlies van bewustzijn na een klap op het hoofd kon

duiden op hersenschade. Hoe langer ze buiten westen bleef, hoe meer zorgen hij zich maakte. Hij had echter snel gehandeld – ze was pas een paar minuten bewusteloos.

Op het aanrecht zag hij een handtas liggen, en hij rommelde erin, op zoek naar een telefoon, een rijbewijs, sleutels, wat dan ook. Toen hij zo snel niet vond wat hij zocht, keerde hij het ding zonder pardon om op het aanrecht. Net toen hij de spulletjes wilde doorzoeken, klonk er een scherpe gil. Zijn hoofd kwam met een ruk omhoog, en hij stootte het hard tegen de kastjes boven het aanrecht.

‘Aaa!’ riep hij uit, naar de achterkant van zijn hoofd grijpend. Hij kneep zijn ogen dicht, trachtend door de verblindende pijn heen te bijten.

De vrouw bleef gillen.

Hij keerde zich naar haar toe. Ze schoof van hem weg op de leren bank, schreeuwend als een mager speenvarken. De ijspakkingen waren op de vloer gevallen.

‘Stil!’ gebod hij haar. Toen ze abrupt zweeg, voegde hij eraan toe: ‘Als je zo doorgaat, hebben we straks allebei een hersenbeschadiging.’

‘Maak dat je wegkomt!’ schreeuwde ze. ‘Of ik bel de politie!’

Hij sloeg zijn ogen ten hemel en schudde zijn hoofd. ‘Geweldig idee. Waar is de telefoon?’ Hij viste een mobiel uit de spulletjes op het aanrecht. ‘Deze heeft geen bereik.’

‘Wat moet je? Waarom ben je in mijn huis? Wat heb je te zoeken in mijn tas?’

Hij liep naar haar toe, haar tas bungelend in zijn hand. ‘Ik zag dat je je hoofd bezeerde, en ik heb je naar binnen gebracht om ijs en verband op de wond te doen. Maar nu moeten we –’

‘Heb je me op mijn hóófd geslagen?’ krijste ze, zich met haar hielen tegen de bank afzettend om nog verder van hem weg te schuiven.

‘Ik heb je niet geslagen! Blijkbaar liet ik je schrikken toen ik tevoorschijn kwam uit het bos. Je sprong overeind, stootte de achterkant van je hoofd tegen het hek van de veranda, en een van de bloempotten viel boven op je hoofd. Die wond op je voorhoofd heb je, denk ik, opgelopen toen je bij het vallen de veranda raakte. Kun je me nu vertellen waar de telefoon is?’

‘O God,’ zei ze, voorzichtig aan het verband voelend. ‘De telefoon wordt morgen pas aangesloten. Tegelijk met internet. Zodat ik kan surfen en films kijken.’

‘Daar hebben we dus niets aan. Luister, het is geen ernstige verwonding. Hoofdwonden bloeden nu eenmaal erg. Volgens mij houd je er niet eens een litteken aan over. Maar dat je het bewustzijn verloor, is –’

‘Ik geef je al mijn geld als je me niets aandoet.’

‘Ik heb nota bene je hoofd verbonden! Ik ga je niets aandoen en ik ben niet op je geld uit!’ Hij hield de handtas omhoog. ‘Ik was op zoek naar je autosleutels – er moet een scan worden gemaakt van je hoofd. En die wond moet waarschijnlijk gehecht worden.’

‘Een scan?’ vroeg ze met trillende stem. ‘Waarom?’

Hij zuchtte. ‘Omdat je een tijdje buiten bewustzijn bent geweest. Dat is geen goed teken. Waar zijn je sleutels?’

‘Wat wil je met mijn sleutels?’

‘Ik wil je naar het ziekenhuis rijden om je hoofd te laten onderzoeken!’

‘Dat doe ik zelf wel. Jij kunt gaan. Nu meteen.’

Voorzichtig deed hij een paar stappen in haar richting.

Toen ging hij op zijn hurken zitten, zodat ze zich op dezelfde hoogte bevonden. Hij durfde niet te dichtbij te komen, omdat hij niet helemaal zeker van haar was. Ze leek een tikje labiel. Of ze was bang voor hem, dat kon natuurlijk ook. Hij probeerde zich voor te stellen hoe zij deze situatie moest ervaren – ze kwam bij met bloed op haar kleren, en het eerste wat ze zag, was een vent met een wilde baard die in haar tas stond te rommelen.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij zacht.

Ze keek hem wantrouwig aan. ‘Erin,’ zei ze ten slotte.

‘Luister, Erin, het is niet verstandig om zelf achter het stuur te gaan zitten. Na zo’n klap op je hoofd kun je opnieuw buiten bewustzijn raken, duizelig of gedesoriënteerd raken, misselijk worden, last krijgen van wazig zicht, noem maar op. Probeer je zenuwen in bedwang te houden. Ik breng je naar het ziekenhuis, en als we er eenmaal zijn, kun je iemand bellen. Een familielid, of een vriendin. Ik zorg wel dat iemand me op komt halen.’

‘En het lijkt je wél verstandig als ik bij een of andere zwerver in de auto stap?’

‘Ik ben geen zwerver! Ik maakte een trektocht door de bergen!’

‘Dat moet dan wel een lange trektocht zijn, want je ziet eruit alsof je in de bergen wóónt!’

Hij zuchtte. ‘Ten eerste moet je ijs tegen de voorkant én de achterkant van je hoofd houden, en ik zie niet hoe je dat moet doen als je zelf rijdt. Ten tweede is het te riskant, zoals ik je net al heel geduldig heb uitgelegd. En ten derde moet je ophouden met dat kieskeurige gedoe en gewoon bij deze stinkende wandelaar in de auto stappen, want voor hetzelfde geld zijn je

hersenen al aan het zwellen en dan kun je voor de rest van je koppige leven gehandicapt raken! Vertel je me dan nu waar die verdomde sleutels zijn?’

Ze keek over haar schouder. Naast de deur was een haakje, en daar hingen de sleutels aan. ‘Hoe weet je dat allemaal?’ vroeg ze achterdochtig. ‘Over hersenzwellingen en zo?’

‘Ik heb als verpleeghulp gewerkt,’ zei hij. Hij had geen idee waarom hij haar niet gewoon vertelde dat hij dokter was. Misschien omdat hij er op dit moment niet als een dokter uitzag. Zoals ze had opgemerkt, leek hij meer op een zwerver. Het was echter ook zo dat zijn specialisme kilometers verwijderd was van het hoofd, en hij had geen zin daar nu op in te gaan. Ze was al zo nerveus en argwanend. Niet dat dat haar ervan weerhield om óók bazig en kattig te zijn. Ondertussen deed zijn hoofd zeer, en begon hij zijn geduld met deze patiënt in rap tempo te verliezen. ‘Vooruit, pak dat ijs, dan gaan we.’

‘Als je een moordzuchtige maniak blijkt te zijn, dan krijg je straks te maken met een bijzonder pissige geest,’ dreigde ze, terwijl ze bukte om het ijs van de vloer op te rapen. Toen ze overeind kwam, wankelde ze en bracht haar hand naar haar hoofd.

Onmiddellijk stond hij naast haar en sloeg zijn arm om haar middel om haar te helpen haar evenwicht te hervinden. ‘Je hebt een flinke klap op je hoofd gehad, meid. Snap je nu waarom je niet zelf kunt rijden?’

Hij loodste haar naar buiten, onderweg de sleutels van het haakje grijpend en de deur achter zich dichttrekkend. Nu pas realiseerde hij zich dat de voorkant van het huis uitzag op de weg. Hij hielp haar instappen en de theedoeken met ijs tegen

haar hoofd leggen. Het ontging hem niet dat ze haar neus optrok. Oké, dus hij rook niet helemaal fris.

‘Ik heb mijn tas nodig,’ zei ze. ‘Mijn verzekeringspasje en mijn identiteitsbewijs.’

‘Ik loop wel even naar binnen. Ik moet de achterdeuren toch nog dichtdoen.’ Voor de zekerheid nam hij de autosleutels mee. Hij veegde alle spulletjes weer van het aanrecht in de tas, sloot de achterdeuren en keerde terug naar de Lincoln. Eerst legde hij de tas bij haar op schoot, toen stapte hij in en startte de motor.

‘Je zult me de weg moeten wijzen,’ zei hij. ‘Ik kom hier niet vandaan.’

Kreunend liet ze haar hoofd tegen de rugleuning zakken. ‘Ik ook niet.’

‘Maakt niet uit, ik heb wel een idee,’ zei hij. ‘Highway 36 weet ik wel te vinden. Wat doe je hier eigenlijk, als je hier niet vandaan komt?’

‘Ik heb vakantie en ik probeer van de rust te genieten.’ Er klonk wrevel door in haar stem. ‘Alleen dook Charles Manson op met een negentig centimeter lang mes en schrok ik me halfdood. Wég rust.’

‘Kom op zeg, ik heb alleen mijn baard laten staan. Ik heb vakantie, net als jij, en ik had geen zin om me te scheren. Sleep me maar voor het gerecht.’

‘Goed idee. Dat doe ik namelijk wel vaker.’

Hij lachte. ‘Ik had het kunnen weten. Een advocate. En trouwens, ik had die machete bij me om takken en struiken uit de weg te hakken.’

‘Wat doe jij hier eigenlijk?’ informeerde ze.

‘Ik ben op familiebezoek. Mijn broer woont hier in de buurt.’

Zijn vrouw en hij verwachten hun eerste kindje en ik ben... ik ben...' Hij schraapte zijn keel. 'Laten we het erop houden dat ik tussen twee banen in zit.'

Nu was zij degene die lachte. 'Werkloos, dus. Wat een verrassing. Laat me raden – je zit al een póósje tussen twee banen in.'

Ze dreef de spot met hem. Natuurlijk had hij haar de waarheid kunnen vertellen: dat hij een arts was die zijn volgende carrièrestap plande. Maar ze deed zo hooghartig en neerbuiwend dat hij er gewoon geen zin in had. 'In elk geval lang genoeg om een baard te laten staan,' zei hij ontwijkend.

'Weet je, als je jezelf wat opknapte, zou het je misschien lukken om werk te vinden,' adviseerde ze.

'Ik zal het in overweging nemen.'

'Die baard is een beetje maf. Potentiële werkgevers knappen er waarschijnlijk op af.' Binnensmonds voegde ze eraan toe: 'Om van die stank maar niet te spreken...'

'Ik houd het in gedachten,' beloofde hij. 'Maar mijn nichtje vindt het leuk.' Hij keek nadrukkelijk opzij. 'De baard, bedoel ik.'

'Je zei toch dat je broer zijn éérste kind verwachtte?'

'Mijn nichtje is de dochter van mijn andere broer.'

'Aha, dus je hebt er meer dan één. Zeg, puur uit nieuwsgierigheid, wat vinden je broers eigenlijk van je huidige, eh... levensstijl?'

'Volgens mij kun je nu maar beter je mond houden,' adviseerde hij. 'Spaar die paar hersencellen die je nog overhebt. Het is veertig minuten rijden naar Valley Hospital, ten westen van Grace Valley. Rust uit. In stilte.'

'Ook goed,' zei ze. 'Prima.'

Wat zijn broers van zijn beslissing vonden? Ze hadden hem voor gek verklaard. Hij was de marine volkomen toegewijd geweest; hij hield van de marine. Het Amerikaanse leger gaf echter met de ene hand en nam met de andere.

Toen hij net zijn artsexamen had gehaald, dankzij een beurs van de marine, was hij benoemd tot AMO – Algemeen Medisch Officier – aan boord van een vliegdekschip. Twee jaar lang had hij gevaren, met korte tussenstops in grote havens. Bij die gelegenheden had hij iets van de wereld kunnen zien en vaste grond onder zijn voeten gevoeld, maar de rest van de tijd had hij aan boord doorgebracht. De medisch officier van een schip stond vierentwintig uur per dag onder grote druk. Als enige arts aan boord gaf hij leiding aan een complete medische staf en was hij bovendien de enige officier die de kapitein kon vervangen. Hoe zwaar de druk eigenlijk was, had Aiden beseft toen hij was begonnen zijn dienstmobiel mee te nemen onder de douche. Omdat het schip de nodige tijd had doorgebracht in de Perzische Golf, had de medische staf niet alleen collega's behandeld, maar ook Spoedeisende Hulp verleend aan burgers die in de problemen waren geraakt – grotendeels vissers of zeelui die geen Engels spraken.

Als beloning voor die twee zware jaren was hem een opleidingsplek aangeboden op de afdeling gynaecologie van een gerenommeerd ziekenhuis. Op zijn beurt was hij hiervoor weer een aantal dienstjaren verschuldigd geweest aan de marine. Wat hem betrof was het de moeite waard geweest – in zijn nieuwe benoeming was hij verantwoordelijk geweest voor de gezondheid van vrouwelijk militair personeel en de echtgenotes van actieve en gepensioneerde mariniers. Het was hem

bijzonder goed bevallen, ook omdat hij lange tijd dezelfde standplaats had gehad: San Diego.

Aan het eind van deze periode had de marine bepaald dat het tijd werd dat hij opnieuw ging varen. Dit zou hebben betekend dat hij weer als algemeen medisch officier aan de slag zou hebben moeten, zonder zich bezig te kunnen houden met zijn specialisatie. Op een vliegdekschip was immers weinig vraag naar een vrouwenarts. Hij had het niet zo erg gevonden om opnieuw de zee op te gaan, maar op zijn zesendertigste had hij het gevoel gehad dat er een en ander miste in zijn leven. Een gezin bijvoorbeeld. De kans dat hij een geschikte vrouw zou ontmoeten op een grote grijze boot, was verwaarloosbaar. Daarvoor moest hij aan land zijn.

Niet dat het tot nog toe veel had uitgemaakt. Op zijn achtentwintigste, vlak na zijn periode op het vliegdekschip, was hij na een bliksemromance met Annalee getrouwd, die volkomen gestoord was gebleken. Ze waren drie hele maanden getrouwd geweest, en in die tijd was Annalee erin geslaagd werkelijk ieder breekbaar object in huis kapot te smijten. Ze was ongeloflijk wispelturig gebleken, jaloers, explosief en volkomen onvoorspelbaar. Ze was van humeur veranderd als een toverbal van kleur.

Die ervaring had hem wantrouwig en terughoudend gemaakt. Nu, acht jaar later, voelde hij zich echter ouder en wijzer, en was hij eraan toe zich opnieuw op de relatiemarkt te wagen. Helaas lukte het hem maar niet om vrouwen te ontmoeten die in aanmerking kwamen voor de verheven positie van zijn vrouw en moeder van zijn kinderen.

Eén ding was echter zeker: op zee zou het niet gebeuren.

De waarheid was dat hij eigenlijk niet bereid was geweest

nog meer tijd in de marine te investeren. Zijn broers vonden dat hij gek was om na veertien jaar uit het leger te gaan. Hij was immers nog maar zes jaar verwijderd van de twintig dienstjaren die benodigd waren om aanspraak te maken op een officiële pensioenregeling. Zelf beschouwde hij deze jaren echter als zijn beste. Hij was nog jong genoeg om een betrokken vader en echtgenoot te zijn, mocht hij de juiste vrouw tegenkomen. Als hij bij de marine bleef tot zijn tweeënveertigste, zou het krap worden.

Hij keek opzij naar Erin. Haar ogen waren gesloten, maar ze hield de ijspakkingen nog steeds tegen haar hoofd. Zo'n mooie vrouw zou hij wel willen – maar dan lief en minder arrogant. Hij was op zoek naar een zacht en zorgzaam type. Met zo'n harde tante als Erin wilde hij geen gezin stichten. Niet dat het verbazingwekkend was dat ze zo in elkaar stak – wat kon je anders verwachten van een advocate?

Hij grinnikte bij zichzelf. Je zou zien dat ze gespecialiseerd was in medische aansprakelijkheid.

Omdat hij zich enigszins verantwoordelijk voelde voor Erins verwondingen, bleef hij een poosje in het ziekenhuis rondhangen. Niet bij haar in de buurt, uiteraard. Hij bracht haar naar de Spoedeisende Hulp, verzekerde zich ervan dat ze de juiste hulp zou krijgen en legde de dienstdoende arts uit hoe ze aan haar verwondingen was gekomen. Haar autosleutels liet hij achter bij de balie, zodat ze zelf naar huis kon zodra ze daar toestemming voor kreeg. Toen liep hij naar buiten, waar hij niemand zou hinderen met zijn uitgesproken geur. Daar bleef hij bijna een uur zitten.

Hij wilde net een kijkje op de Spoedeisende Hulp gaan ne-

men alvorens zijn broer te bellen en hem te vragen hem op te komen halen, toen hij dominee Noah Kincaid het ziekenhuis uit zag komen lopen.

‘Hallo Aiden,’ zei Noah, zijn hand uitstekend. ‘Wat doe jij hier? Je hebt toch geen ongeluk gehad?’

Hij schudde de dominee de hand. ‘Integendeel – ik geloof dat ik er eentje heb veroorzaakt. Ga jij terug naar Virgin River?’

‘Dat was ik wel van plan, ja. Hoezo?’

Aiden legde uit dat hij Erin in haar auto naar het ziekenhuis had gereden en dat hij op het punt had gestaan Luke te bellen voor een lift naar huis. ‘Maar voordat ik ga, wil ik eerst horen wat de dokter te zeggen heeft. Als de uitslag van de CT-scan goed is, glip ik weg voordat ze me in de gaten krijgt.’

‘Wat een geluk voor die dame dat er een dokter bij was toen ze een ongeluk kreeg.’

‘Tja,’ zei hij, over de achterkant van zijn nek wrijvend, ‘eigenlijk weet ze niet dat ik dokter ben.’

‘Heb je haar dat niet verteld? Waarom niet?’

‘Eerlijk? Omdat ze nogal vol van zichzelf is. Ze noemde me een moordzuchtige maniak die op Charles Manson lijkt. O, en ze liet doorschemeren dat ik stink.’

Er verscheen een brede grijns op Noahs gezicht. ‘Dus ze flirtte met je?’

‘Als ik haar ook maar iets had willen aandoen, waren er nu alleen nog maar een heleboel kleine stukjes van haar over. Een bijzonder irritante vrouw. Maar voor ik wegga, wil ik toch graag zeker weten dat ze geen hersenbeschadiging heeft opgelopen. Kun je tien minuten wachten, en me dan een lift geven?’

‘Natuurlijk,’ zei Noah. ‘Ik loop wel even met je mee naar

binnen. Heb je de mensen op de Spoedeisende Hulp verteld wie je bent?’

‘Min of meer. Ik heb het ongeluk beschreven, haar symptomen en haar reactie op de verwondingen, en toen vroeg de verpleegster me of ik medisch opgeleid was. Ik heb tegen haar gezegd dat de dame had besloten dat ik een zwerver ben, zonder me te vragen wie ik was, en dat ze wat mij betreft niet wijzer hoefde te worden gemaakt.’

‘Aha,’ zei Noah. ‘Zodat ze zich extra dom kan voelen als ze erachter komt.’

‘Noah, ik zweer je, je hebt geen idee...’

De twee mannen kuierden de afdeling Spoedeisende Hulp op en liepen naar de zusterspost. ‘Hoe gaat het met de vrouw met de hoofdwond?’ vroeg Aiden aan de verpleegster achter de balie. ‘Ik rijd met de dominee mee, maar ik wilde eerst even weten hoe ze het maakt.’

‘Het komt helemaal goed met haar,’ zei de verpleegster. ‘Maar de dokter wil haar vannacht hier houden ter observatie. Puur voor de zekerheid.’

‘Heel verstandig,’ zei Aiden met een knikje. ‘Is de uitslag van de scan al binnen?’

‘Helemaal in orde. Maar ze zou een lichte hersenschudding kunnen hebben.’

‘Vertelde je die landloper nu dat mijn huis vannacht leeg is?’ klonk een luide stem van achter een gordijn.

Noah schoot in de lach. Aiden keek de zuster slechts hoofdschuddend aan. ‘Haar gehoor heeft zeker niet te lijden gehad onder die klap?’ zei hij, zo luid als hij durfde. ‘Ik ga nu, maar als ze een beetje is gekalmeerd, mag je haar vertellen dat ik straks uitgebreid bij haar thuis in bad ga en eens

goed rond ga rollen in haar satijnen lakens.’

De verpleegster lachte. ‘Ik houd me erbuiten, dokter Rior-dan,’ fluisterde ze. ‘Dit is iets tussen u en die dame.’

Hij legde zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Geloof me, er is niets tussen ons. Kom op, Noah, laten we gaan.’

Toen ze onderweg waren in Noahs oude blauwe truck, vroeg Aiden: ‘Heb je haast om thuis te komen?’

‘Ik heb niet de hele dag de tijd, maar haast, nee, dat niet. Wilde je ergens stoppen?’

‘Bij de blokhut, als ik die nog weet te vinden tenminste. Al mijn spullen liggen er nog.’

‘Geen probleem,’ zei Noah. ‘Hoe bevalt het trekken door de bergen?’

‘Fantastisch. Zoveel vrije tijd heb ik nog nooit gehad. Soms wandel ik gewoon in de bergen, rond Virgin River. Soms rijd ik naar de kust of richting Grace Valley, om eens een andere omgeving te zien. Ik voel me beter dan ooit.’

‘Dat klinkt perfect! Maar ooit zul je weer aan het werk moeten, neem ik aan.’

‘Ik mail regelmatig met vrienden en kennissen, op zoek naar mogelijkheden, maar ik probeer aanbiedingen te vermijden waarbij ik meteen aan de slag moet. In elk geval blijf ik hier niet langer dan tot halverwege de zomer.’

Het kostte hem weinig moeite Noah de weg naar de blokhut te wijzen, en al even weinig moeite om de spullen terug te vinden die hij uit zijn handen had laten vallen toen hij dat hooghartige stuk te hulp was geschoten. De machete en de wandelstok lagen op het terrein tussen het huis en de bomen. Toen hij ze opraapte, zag hij dat iemand een groot vierkant stuk grond had gemarkeerd door de rand eromheen uit te gra-

ven. Het midden bestond echter nog uit gras, onkruid en stenen. Plannen voor een tuin?

Toen hij zijn rugzak ging pakken, merkte hij op dat het leek alsof Erin had geprobeerd een border aan te leggen langs de achterrand van de veranda. Misschien was haar plan met het vierkante stuk grond iets te ambitieus gebleken, en had ze besloten het wat kleinschaliger aan te pakken. De aarde hierboven was nogal vast en compact, moeilijk te bewerken. Zo te zien had ze een aantal half-comateuze tomatenstekjes geplant, plus een paar tot confetti uitgedroogde Afrikaantjes en nog wat andere planten met een onzekere toekomst.

De plastic gieter stond nog op zijn plek, en op de grond lag wat tuingereedschap dat net groot genoeg leek om kamerplanten mee te verzorgen. Ook stond er om ondoorgrondelijke redenen een gietijzeren koekenpan op de veranda.

Hij nam zijn spullen mee naar Noahs truck en gooide ze achterin. ‘Heb je nog heel even, Noah?’

‘Waarvoor?’

‘Volgens mij was ze aan het proberen haar bijzonder treurige tuintje nieuw leven in te blazen. Ik denk dat ik die stervende planten maar even wat water geef. Het kost me hooguit vijf minuten. Vind je het erg?’

‘Welnee,’ zei Noah. ‘Maar ik zie helemaal geen tuin.’

‘Ik weet het. Dat is nu juist het probleem. Ik ben zo terug.’

Hij pakte de gieter en vulde hem onder de buitenkraan. Terwijl hij dat deed, viel zijn oog op de bijna lege doos Miracle-Grow die naast de kraan stond. Er zou inderdaad een wonder aan te pas komen om deze tuin tot leven te wekken, dacht hij. Hij begoot het lapje grond, vulde de gieter weer bij, en gaf de planten nog meer water. Toen het minuscule tuintje goed

doordrenkt was, zette hij de gieter op de veranda en sprong weer naast Noah in de truck.

‘Wat is er nu eigenlijk precies gebeurd?’ vroeg Noah met gefronste wenkbrauwen.

‘Ik liep door het bos toen ik haar opmerkte. Ik wilde gedag zeggen, maar toen ze me zag, begon ze als een bezetene te gillen. En toen sprong ze op en stootte keihard haar hoofd. Ik liet alles uit mijn handen vallen – mijn wandelstok, mijn machete, pijl en boog, rugzak –’

Noah staaarde hem met grote ogen aan. ‘Je kwam vanuit de bomen met een machete? En dan voel je je nog beledigd omdat ze niet al te vriendelijk reageerde?’

‘Tja, nou ja...’

Noah lachte. ‘Als ik jou was, zou ik je mening over die dame maar snel herzien, Aiden.’